

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 246/26
26.2.2026. године
Београд

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Предрага Васића, председника већа, Валентине Тодоровић Воркапић и Мирославе Вучетић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милован Ђурић, адвокат из Ваљево, улица Карађорђевог броја 42, против туженог Холдинг корпорација “Крушић” а.д. Ваљево, улица Владике Николаја броја 59, чији је пуномоћник Марија Митровић, адвокат из Новог Сада, улица Максима Горког броја 17а/2, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Ваљеву П1 171/24 од 18.9.2025. године, у седници већа одржаној дана 26.2.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Основног суда у Ваљеву П1 171/24 од 18.9.2025. године и предмет **ВРАЋА** истом суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 171/24 од 18.9.2025. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиље и поништено је решење туженог броја 32/10-4912 од 8.11.2024. године и обавезан је тужени да тужиљу врати на рад. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 190.000,00 динара.

Против наведене пресуде, тужени је благовремено изјавио жалбу побијајући је из свих законом прописаних разлога.

Тужиља је доставила одговор на жалбу.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 став 3 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба туженог основана.

Из чињеничног стања утврђеног у првостепеном поступку следи: да је тужила била запослена код туженог на неодређено време, да је обављала послове контрола квалитета опруга, редни број систематизације 673, група сложености 9. Тужени је тужилу због здравствених проблема упутио на процену преостале радне способности, након чега је тужили решењем Националне службе за запошљавање утврђен први степен инвалидности. У наведеном решењу је наведен опсег послова који тужила може обављати, као и опсег послова који тужила не може да обавља. Послови које тужила може да обавља су производни радник без рада са експлозивом, радник на пријавници, пакер, евидентичар и интерни курир, поштујући услове рада који захтевају оптималне климатске и микроклиматске услове, лако психофизичко напрезање без теренског, ноћног и нормираног рада и без рада са експлозивом по предлогу лекарске комисије. Инспектор рада, ББ је након извршеног инспекцијског надзора код туженог донео решење којим је наложено туженом да тужилу распореди на одговарајуће радно место према преосталој радној способности. Након тога, тужени је донео решење о отказу уговора о раду од 8.11.2024. године и тужила је проглашена вишком, због немогућности послодаваца да јој обезбеди обављање послова према њеним радним способностима, а у складу са решењем Националне службе за запошљавање – Филијала Ваљево од 9.4.2024. године. Ставом другим истог решења наведено је да запосленој за чијим радом је престала потреба, радни однос престаје даном достављања решења, док је ставом трећим утврђено да ће запосленој бити исплаћена отпремнина у нето износу од 348.428,00 динара, даном престанка радног односа на текући рачун запослене. У образложењу наведеног решења се истиче да су послови које тужила обавља најлакши послови код туженог за које се захтева први степен стручне спреме, да је послодавац покушао да пронађе решење за збрињавање запослене на другим радним местима за која је сматрао да могу да буду одговарајућа у складу са њеном здравственом способношћу и стручном спремом, али ниједно од радних места није одговарајуће за запослену, јер су сва производна места нормирана, те запослена не сме да се распореди на њих због здравствених проблема. Такође, наводи се и то да послодавац нема ниједно упражњено радно место на које може да распореди запослену сходно њеној здравственој способности и стручној спреми, а да су дефицитарни само кадрови техничке струке. Тужени се у побијаном решењу позива на одредбе члана 102 став 2 и члан 179 став 5 тачка 1 Закона о раду и наводи да је након детаљне анализе процеса рада, систематизације послова и других релевантних показатеља потенцијала људских ресурса код послодавца, надлежни орган дошао до закључка да запосленој не може бити обезбеђено обављање одговарајућих послова према њеним радним способностима, па како послодавац и поред свих предузетих мера запосленој са здравственим сметњама није могао да обезбеди обављање одговарајућих послова према њеним радним способностима, то се у складу са наведеним одредбама Закона о раду запослена сматра вишком, због чега јој се отказује уговор о раду.

Имајући у виду напред утврђено чињенично стање, првостепени суд је усвојио тужбени захтев, јер је закључио да нису испуњени законом предвиђени услови за отказ уговора о раду од стране туженог предвиђени у члану 179 став 5 тачка 1 Закона о раду, из разлога што тужени није доследно применио цитиране законске одредбе и није извршио свеобухватну анализу у оквиру постојеће систематизације како би распоредио тужилу на радно место које одговара њеној стручној спреми и преосталој радној

способности, те је првостепени суд обавезао туженог да тужиљу врати на рад, па је донео одлуку као у ставу првом изреке ожалбене пресуде.

Међутим, овакав закључак првостепеног суда се за сада не може прихватити, јер је ожалбена пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, с обзиром да не садржи довољне и јасне разлоге о одлучним чињеницама, а ни чињенично стање није потпуно и правилно утврђено због чега се није могла испитати ни правилна примена материјалног права, па је ожалбена пресуда морала бити укинута.

Одредбом члана 81 став 2 Закона о раду, прописано је да запослени са здравственим сметњама, утврђеним од стране надлежног здравственог органа у складу са законом, не може да обавља послове који би изазвали погоршање његовог здравственог стања или последице опасне за његову околину. Према одредби члана 101 истог закона, запосленом – особи са инвалидитетом и запосленом из члана 81 став 2 овог закона, послодавац је дужан да обезбеди обављање послова према радној способности у складу са законом. Одредбом члана 102 став 2 истог закона, предвиђено је да ако послодавац не може запосленом да обезбеди одговарајући посао у смислу члана 101 овог закона, запослени се сматра вишком у смислу члана 179 став 5 тачка 1 овог закона.

Одредбом члана 4 став 2 тачка 6 Закона о професионалној рехабилитацији и запошљавању особа са инвалидитетом прописано је да, статус особе са инвалидитетом има лице коме се у складу са овим законом процени радна способност сагласно којој има могућност запослења или одржавања запослења, односно радног ангажовања. Одредбом члана 22 овог Закона прописано је да се особе са инвалидитетом запошљавају под општим или под посебним условима, док је одредбом члана 23 став 1 прописано да се запошљавањем особа са инвалидитетом под општим условима сматра запошљавање код послодавца без прилагођавања послова радног места или послова и радног места, а ставом 3 да се под прилагођавањем послова подразумева прилагођавање радног процеса и радних задатака.

Полазећи од наведених законских норми, запосленом може престати радни однос као технолошком вишку применом одредбе члана 102 став 2 Закона о раду, уколико је пре тога утврђено од стране надлежног здравственог органа да запослени не може да обавља послове свог радног места, јер би изазвали погоршање његовог здравственог стања, а да истовремено послодавац не може да му обезбеди одговарајући посао, у смислу члана 101 Закона о раду. У конкретном случају, доношењу оспореног решења претходило је решење Националне службе за запошљавање од 9.4.2024.године, којим је тужиљи утврђен први степен тешкоћа и препрека у раду, да није способна за теренски рад, рад ноћу и нормирани рад, као и рад са експлозивом. Такође, утврђено је и која су систематизована радна места код туженог одговарајућа за тужиљу с обзиром на њену здравствену способност и стручну спрему (први степен стручне спреме).

Наиме, основано се наводима жалбе туженог указије да је нејасан закључак првостепеног суда да тужени као послодавац није исцрпео све могућности које се тичу

распоређивања тужиле према преосталој радној способности. Саслушани сведоци ВВ и ГГ су у својим исказима описали поступак анализе акта о систематизацији, као и да су непосредно учествовале у том поступку ради утврђивања постојања радног места на које би тужилца могла бити премештена. Наиме, правилна оцена исказа сведока и странака подразумева оцену њиховог држања пред судом, сагласност њихових исказа са исказима осталих саслушаних лица и другим изведеним доказима, неспорним и општим чињеницама, као и оцену општег утиска који су странке оставиле на суд приликом давања исказа. У конкретном случају првостепени суд ценећи исказе саслушаних сведока није дао оцену која садржи уверљиво и логично објашњење у погледу чињенице да тужени није извршио свеобухватну анализу у оквиру постојеће систематизације како би распоредио тужилцу на одговарајуће радно место које одговара њеној стручној спреми и преосталој радној способности.

Наиме, Закон о парничном поступку прихвата слободну оцену доказа као једно од начела које суду омогућује да одлучује на основу свог слободног уверења, али тако да то уверење мора произићи из савесне и брижљиве оцене доказа и резултата целокупног поступка, јер слободно судијско уверење ограничено је изведеним доказима и оценом тих доказа које мора да се креће у границама логичког размишљања и закључивања. Обавеза је суда да на одговарајући начин образложи, како је и на који начин утврдио релевантне чињенице, а што је у конкретном случају првостепени суд пропустио да учини, јер слободна оцена доказа не дозвољава произвољност, арбитрарност и слободно закључивање. Напротив, слободна оцена доказа представља садржајну, суштинску анализу и оцену сваког доказа по његовој унутрашњој вредности и узајмној вези са другим доказима или утврђеним чињеницама. Оно што је битно тиче се тога да је суд у образложењу своје одлуке дужан да јасно изнесе на основу којих доказа је узео да су одређене чињенице истините или не, што првостепени суд, а како то произилази из садржине побијане пресуде, очигледно пропушта да учини, чиме је иста у ставу првом изреке захваћена битном повредом одредаба поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, а како се то жалбеним наводима туженог указује, јер о битним чињеницама постоји противречност између онога што се у пресуди наводи и садржине исказа, а што је утицало и на правилност и потпуност чињеничног утврђења.

Такође, с обзиром на утврђен статус тужиле, статус особе са инвалидитетом која се запошљава под општим условима, тужени није имао законску обавезу да сагласно цитираној одредби члана 23 став 1 Закона о професионалној рехабилитацији и запошљавању особа са инвалидитетом прилагођава систематизоване послове тужилци и њеној радној способности, већ да из Правилника о организацији и систематизацији радних места утврди да ли постоји упражњено радно место које одговара здравственој способности тужиле и њеној стручној спреми (према уговору о раду), а имајући у виду решење Националне службе за запошљавање којим је утврђено која су систематизована радна места код туженог одговарајућа за тужилцу.

С тим у вези, овај суд указује и да је на тужилци био терет доказивања чињенице да је у време престанка радног односа, тужени имао упражњено радно место које одговара њеној стручној спреми и преосталој радној способностима, а све сходно одредби члана 231 Закона о парничном поступку.

Како се због наведених недостатака првостепена пресуда не може сматрати правилном и законитом, то је иста морала бити укинута.

У поновном поступку првостепени суд ће поступити по примедбама из овог решења, па ће након оцене свих изведених доказа, одлучити о тужбеном захтеву, што подразумева обавезу суда да поново цени одлучне чињенице битне за пресуђење ове правне ствари, које морају логично произилазити из свих изведених доказа, при чему ће се старати да се разјасне битне чињенице и допуне непотпуни наводи странака о важним чињеницама, као и да се по потреби означе или допуне доказна средства која се односе на наводе странака и да се пружи сва разјашњења потребна да би се утврдило чињенично стање важно за одлуку, а затим ће оценом свих доказа, имајући у виду правило о терету доказивања, утврдити све важне чињенице, па ће након тога, на бази правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, правилном применом материјалног права, о основаности тужбеног захтева тужиље одлучити новом одлуком, за коју ће дати јасне, правилне и на закону засноване разлоге.

Код изложеног, укинута је и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу другом изреке ожалбене пресуде, јер иста зависи од коначног исхода и постигнутог успеха странака.

Из изнетих разлога, Апелациони суд у Београду је применом одредби члана 391 став 1, 392 став 2 и 401 тачка 3 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/11...18/20), одлучио као у изреци овог решења.

**Председник већа-судија
Предраг Васић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић